

Arrest

nr. 326 603 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Pastor Raeymaekersstraat 25
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse en Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2024 waarbij een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bulgaarse en Turkse nationaliteit te zijn, geboren te Istanbul (Turkije) op 20 augustus 1994.

In 2011 kwam de verzoekende partij samen met haar moeder naar België.

Op 26 mei 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige. Aan de verzoekende partij werd verzocht om een aantal bijkomende documenten voor te leggen. Op 3 juli 2014 werd de verzoekende partij vervolgens ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 24 november 2014 deed de verzoekende partij echter afstand van de aanvraag en diende zij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid. Diezelfde dag werd het recht op verblijf erkend en werd zij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

Op 12 januari 2015 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart, die nog verlengd werd.

Op 11 september 2023 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Bij arrest met nummer 307 380 van 28 mei 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij tegen deze beslissing heeft ingesteld.

Op 17 juni 2024 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Op 17 juni 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde Staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tevens om aan de verzoekende partij een inreisverbod van zes jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij op 18 juni 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer

Naam : D. (...)

voornaam : D. (...)

geboortedatum : (...).1994

geboorteplaats: Istanbul (Turkije)

nationaliteit : Bulgarije/Turkije

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 6 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale situatie.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 27.05.2016 tot een geldboete van 30 euro (x6 = 180 euro) (vervangende rijverbod: 30 dagen) en verlies van recht tot sturen: 8 dagen van alle categorieën uit hoofde van inbreuk op de snelheidsbeperking zone 30km/u.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 28.10.2016 tot een geldboete van 50 euro (x6 = 300 euro) (vervangende rijverbod: 30 dagen) met uitstel van 1 jaar voor 30 euro (x6 = 180 euro) of vervangend rijverbod: 15 dagen uit hoofde van het niet respecteren van de gebruikersvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 20.02.2017 tot een geldboete van 50 euro (x6 = 300 euro) (vervangende rijverbod: 30 dagen) uit hoofde van het niet respecteren van de gebruikersvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 06.07.2017 tot een geldboete van 200 euro (x6 = 1.200 euro) (vervangende rijverbod: 60 dagen) met uitstel van 3 jaar voor 100 euro (x6 = 600 euro) en verlies van recht tot sturen: 21 dagen van alle categorieën met examens: praktisch en medisch uit hoofde van andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 30.03.2018 tot een geldboete van 100 euro (x8 = 800 euro) (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) met uitstel van 1 jaar voor 25 euro (x8 = 200 euro) en verlies van recht tot sturen: 1 maand van alle categorieën daar u geen verzekering burgerlijke aansprakelijkheid had; tot een geldboete van 200 euro (x8 = 1.600 euro) (vervangend rijverbod: 60 dagen) en verlies van recht tot sturen: 3 maanden van alle categorieën met examens: medisch, psychologisch, theoretisch en praktijk uit hoofde van andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden.

Op 08.08.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met discriminatoire beweegredenen.

Op 12.12.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-uitvoering: 10 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg hadden. Feit gepleegd op 06.08.2018. (De werkstraf werd volledig uitgevoerd en beëindigd op 06.06.2019).

Op 12.12.2018 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 07.06.2019 tot een geldboete van 40 euro (x8 = 320 euro) (vervangende rijverbod: 30 dagen) en verlies van recht tot sturen: 15 dagen van alle categorieën uit hoofde van regelen snelheid (herhaling) en voorzienbare hindernis (herhaling); tot een geldboete van 400 euro (x8 = 3.200 euro) (vervangend rijverbod: 120 dagen) met uitstel van 3 jaar voor 200 euro (x8 = 1.600 euro) en verlies van recht tot sturen: 3 maanden van alle categorieën met examens: medisch, psychologisch, theoretisch en praktijk uit hoofde van vluchtmisdrijf bestuurder zonder gekwetsten en tot een geldboete van 100 euro (x8 = 800 euro) vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) en verlies van recht tot sturen: 1 maand van alle categorieën daar u geen verzekering burgerlijke aansprakelijkheid had en uw voertuig niet was ingeschreven.

Op 15.06.2019 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met dood tot gevolg zonder het oogmerk om te doden.

Op 12.02.2020 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 07.10.2020 bij verstek tot een geldboete van 200 euro (x 8 = 1.600 euro) (vervangende rijverbod: 60 dagen) en verlies van recht tot sturen: 1 maand van alle categorieën; tot een geldboete van 200 euro (x 8 = 1.600 euro) (vervangende rijverbod: 60 dagen) en verlies van recht tot sturen: 2 maanden van alle categorieën en tot een geldboete van 200 euro (x 8 = 1.600 euro) (vervangende rijverbod: 60 dagen) en verlies van recht tot sturen: 6 maanden van alle categorieën uit hoofde van inbreuk inzake rijbewijzen.

Op 30.10.2020 werd u door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen werden toegebracht zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood hebben veroorzaakt. Feit gepleegd op 14.06.2019.

De Politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent veroordeelde u op 02.03.2021 bij verstek tot een geldboete van 200 euro (x 8 = 1.600 euro) (vervangende rijverbod: 60 dagen) en verlies van recht tot sturen: 1 jaar van alle categorieën uit hoofde van inbreuk inzake rijbewijzen.

Op 02.04.2021 werd u opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van uw veroordeling d.d. 30.10.2020.

Op 10.07.2022 genoot u een uitgangspermissie waarbij u pas op 13.07.2022 laattijdig terugkeerde naar de gevangenis.

De strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) kende u op 10.03.2023 elektronisch toezicht (hierna: E.T.) toe. De maatregel nam effectief een aanvang op 16.03.2023.

Op 24.04.2023 werd u opnieuw in de gevangenis opgesloten omdat u de voorwaarden niet naleefde.

Op 04.05.2023 werd het E.T. geschorst.

Op 02.06.2023 besliste de SURB te Antwerpen om het E.T. dat u bij beslissing d.d. 10.03.2023 werd toegekend, niet te herzien of te herroepen. Op 06.06.2023 nam de maatregel effectief een aanvang.

U werd op 19.06.2023 wederom voorlopig aangehouden.

Op 21.06.2023 werd uw dossier opnieuw aanhangig gemaakt door het openbaar ministerie wegens niet-naleving van de bijzondere voorwaarden.

Het E.T. werd op 23.06.2023 geschorst.

Bij gebrek aan een volledig uitgewerkt en recidivebeperkend reclasseringsplan werd het E.T. op 10.07.2023 herroepen.

Op 30.10.2020 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan uw drugsvriend A.K. door met een scherp mes in de linkerflank van zijn lichaam te steken, met een dodelijke afloop voor A.K.. Uit het vonnis blijkt dat er zich op 14.06.2019 een vechtpartij heeft voorgedaan in het appartement van S.K. tussen u enerzijds en de broers A.K. en S.K. anderzijds, met de uiteindelijke dodelijke afloop voor A.K. De oorzaak van de vechtpartij was gelegen in een discussie om cocaïne en uw gsm die A.K. en S.K. die ochtend van u hadden afgenomen en hetwelk diende als onderpand voor cocaïne. Voorgaande neemt niet weg dat de feiten plaatsvonden in een zeer specifieke context waar het aandeel van de broers niet mag geminimaliseerd worden. In dit verband kan worden verwezen naar de eerdere bedreigingen met een mes door A.K. tegen u zoals dit blijkt uit de door de onderzoekers aangetroffen drie gaatjes op uw T-shirt en het door de wetsarts vastgestelde prikletsel ter hoogte van uw borst en waaromtrent u verklaarde dat u dit werd toegebracht door A.K. voorafgaand aan de vechtpartij ter hoogte van de voordeur van het appartement. Tevens kan verwezen worden naar uw verklaring dat u ter hoogte van de voordeur ten val werd gebracht door A.K. en S.K. toen zij uw gsm wilden afnemen en zij vervolgens met twee op u zaten terwijl S.K. nog in het bezit was van twee messen. U slaagde erin om de twee messen uit de handen van S.K. te doen vallen door in zijn hand te bijten en in zijn testikels te knijpen. U diende dan ook op dit ogenblik niet meer te vrezen voor een actuele aanval met messen op u. Hoewel u toen de mogelijkheid had om de messen buiten het bereik van A.K. en S.K. weg te schuiven aangezien uw handen vrij waren, besliste u integendeel om de twee messen in uw rechterhand vast te nemen en er vervolgens een opwaartse krachtige steekbeweging mee te maken in de richting van de linkeroksel van A.K. die u toen met zijn linkerarm omkleemde. Het oordeel van de rechtbank was dat u A.K. met opzet en welbewust, van zodra u tijdens de schermutseling aan de voordeur in het appartement met A.K. en S.K. de twee messen had overgenomen, met één van deze messen gericht gestoken heeft naar A.K. teneinde hem te verwonden. Dat er sprake was van een ruzie om een gsm als onderpand voor cocaïne en een escalatie van geweld tussen u en de broers A.K. en S.K. naar aanleiding van hun overmatig druggebruik die nacht en ochtend, vormt een gedeeltelijke verklaring voor uw gedragingen, maar vergoelijkt deze niet. U moet inzien dat geweld nooit een oplossing is voor conflicten, zeker niet wanneer deze materiële zaken betreffen. Geen enkele gedraging van het slachtoffer rechtvaardigt bovendien het dodelijk gedrag dat u heeft gesteld. Dergelijke vorm van extreme agressie kan niet getolereerd worden. Deze geeft ook blijk van een zeer gevaarlijke geestesgesteldheid en een gebrek aan controle over uzelf.

Zoals reeds vermeld werd het aanhoudingsmandaat op 12.02.2020 onder voorwaarden opgeheven. Uit het vonnis d.d. 30.10.2020 blijkt echter dat u de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden niet naleefde. Uit het evolutieverslag van 07.07.2020 blijkt dat u de afspraken bij D. S. (...) niet correct naleefde en dat u, volgens de verklaring van Y. R. (...) (uw toenmalige vriendin), opnieuw alcohol en drugs zou gebruiken. Ze verklaarde dat u de urine van een nonkel gebruikte om zo negatief te testen voor drugs. Uit een proces-verbaal van 25.05.2020 blijkt dat er een politionele tussenkomst was bij Y. R. (...) waarbij gewag werd gemaakt van partnergeweld door u gepleegd en in een proces-verbaal van 27.07.2020 ten uw laste was er sprake van bedreigingen ten aanzien van R.R.. De politie blijkt bovendien op 24.07.2020 te hebben vastgesteld dat uw gsm-nummer niet langer actief was en dat u vertrokken bent van uw verblijfsplaats zonder gekend adres en zonder de justitieassistentie daarvan in te lichten.

Uit het vonnis d.d. 30.10.2020 blijkt: "Uit de bevindingen van het college van deskundigen blijkt dat de beklaagde bij de benedengemiddelde tot zwakbegaafde personen behoort. Net zoals bij zijn ondervraging op de terechtzitting van 30 september 2020 door de rechtbank, stelden de deskundigen vast dat de beklaagde aan schuldverschuiving blijft doen. Hij belicht vooral zijn eigen situatie en vertoont weinig tot geen slachtofferempathie. De beklaagde blijkt volgens de bevindingen van de deskundigen een man te zijn zonder majeure psychopathologie. Hij vertoont zeer duidelijke antisociale persoonlijkheidskenmerken. Er zijn nauwelijks beschermende factoren naar toekomstige agressie toe, het risico op herval wordt hoog ingeschat".

U diende bij de SURB een aanvraag in om uw straf verder uit te zitten onder E.T. Uit het vonnis van de SURB d.d. 10.03.2023 blijkt: "Uit het psychosociaal onderzoek komt naar voor dat er sprake is van een agressieproblematiek zoals blijkt uit uw veroordelingen, enkele processen-verbaal en uw gedrag in detentie. Er worden ook antisociale kenmerken vastgesteld. U tracht zich steeds in een goed daglicht te stellen, de schuld en verantwoordelijkheid naar anderen toe te schuiven en u plaatst zich in de slachtofferpositie. De risico-analyse wijst op een hoog risicoprofiel. De risicofactoren worden onvoldoende gecompenseerd door beschermende factoren. Via Tandem werd u verwezen voor het uitwerken van een ambulant reclasseringsplan. Hierin zal naast begeleiding, vooral controle en structuur aangewezen zijn". Voor woonst kon u bij uw moeder en zus terecht, het maatschappelijk onderzoek dat bij hen uitgevoerd werd, was positief.

U legde een werkbefoete voor: u zou aan de slag kunnen bij een firma in grondwerken. U gaf aan open te staan voor agressiebegeleiding, u was welkom bij vzw Touché waar reeds een begeleiding opgestart werd. Voor een ambulante drugbegeleiding kon u na uw detentie bij De Sleutel terecht. U was in november 2021 gestart met het afbetalen van de slachtoffers en u was bereid financiële begeleiding te zoeken om uw schulden af te betalen. De SURB oordeelde op 10.03.2023 dat er een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorlag. Meer bepaald werden volgens de SURB op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke voorzieningen getroffen om het recidiverisico maximaal in te perken. Het E.T. werd dan ook toegekend. De maatregel nam effectief een aanvang op 16.03.2023. U mocht het E.T. ondergaan op uw adres: (...) (bij uw moeder en uw zus).

U respecteerde de opgelegde voorwaarden echter niet, zo verliet u op 17.04.2023 de woning van uw moeder en verdween u spoorloos. U werd pas op 24.04.2023 terug opgesloten. U haalde aan dat u niet goed in uw vel zat en uitte spijt over uw ontvluchting. Gezien uw reclassering nog op punt stond gaf de rechtbank u de tweede kans waar u om vroeg. Op 02.06.2023 besliste de SURB te Antwerpen om het E.T. dat u bij beslissing d.d. 10.03.2023 werd toegekend, niet te herzien of te herroepen. Op 06.06.2023 nam de maatregel effectief een aanvang. De SURB waarschuwde u dat u wel diende te beseffen dat u zich geen fouten meer kon veroorloven. Ondanks deze waarschuwing werd u amper 13 dagen later, namelijk op 19.06.2023 weer voorlopig aangehouden en op 21.06.2023 werd uw dossier opnieuw aanhangig gemaakt door het openbaar ministerie wegens niet-naleving van de bijzondere voorwaarden. Uw tewerkstelling bleek door uw toedoen al na 3 dagen te zijn gestopt. Het openbaar ministerie meende dat het risico op recidive hoog was gezien u geen bron van inkomsten meer had, en verzocht om de herroeping van de strafuitvoeringsmodaliteit en het E.T. werd op 23.06.2023 geschorst. Uit de verslaggeving bleek dat u slechts op 2 van de 4 dagen was gaan werken en dat de werkgever u niet vertrouwde. De werkgever wilde geen risico meer nemen voor het bedrijf door u in dienst te houden. U werd vervolgens (met wederzijdse toestemming) ontslagen. Zelf verklaarde u uw ontslag te hebben gekregen omdat u geen rijbewijs heeft en niet wou rijden.

De SURB stelde vast dat u ondanks de u gegeven kans geen stabiliteit vertoonde op vlak van tewerkstelling. U gaf aan na uw ontslag bij meerdere werkgevers gesolliciteerd te hebben, maar u legde hier geen bewijzen van voor, buiten een eenvoudige e-mail van 02.07.2023 waarin wordt gesteld dat C. P. (...) bereid is om u 4 uren per dag, 7 dagen per week, aan te stellen met een contract van onbepaalde duur, nadat uw vrienden u hadden voorgesteld als goede werknemer/koerier. De 'werkbefoete' overtuigde de rechtbank niet. Bij gebrek aan een volledig uitgewerkt en recidivebeperkend reclasseringsplan werd het E.T. op 10.07.2023 herroepen.

Het was niet de eerste keer dat u werd veroordeeld voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Op 06.08.2018 diende de interventiepolitie ter plaatse te gaan naar de (...)straat in Gent voor een vechtpartij. Bij hun aankomst zaten er reeds twee slachtoffers, namelijk M.P. en T.F., in de ambulance. Zij waren beiden uiterlijk gewond, waren hevig aan het bloeden en werden overgebracht naar het ziekenhuis. M.P., die een relatie heeft met T.F., gaf nog aan dat zij omwille van hun seksuele voorkeur in elkaar zijn geslagen. Ze hadden slagen gekregen van een buurvrouw van hen, genaamd Y. (...), en haar partner (u). U zou slagen hebben toegebracht met een ijzeren staaf. In het nabijgelegen grasveld werd een ijzeren staaf gevonden. Uit het vonnis d.d. 12.12.2018 blijkt dat u toegaf dat u T.F. heeft geduwd, waardoor die gevallen is, en dat u met een deel van het stuurslot aan M.P. slagen heeft toegebracht. Op 12.12.2018 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-uitvoering: 10 maanden). De werkstraf werd volledig uitgevoerd en beëindigd op 06.06.2019. De verwondingen en slagen die werden toegebracht aan M.P. en T.F. hadden op hen een zware impact. Er was sprake van ernstige verwondingen en tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Het gepleegde feit is zeer ernstig en getuigd van een flagrant gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 8 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, namelijk op 27.05.2016, op 28.10.2016, op 20.02.2017, op 06.07.2017, op 30.03.2018, op 07.06.2019, op 07.10.2020 en op 02.03.2021. U werd veroordeeld tot het betalen van boetes en tot rijverboden. U maakte zich schuldig aan diverse verkeersinbreuken waaronder het plegen van vluchtmisdrijf zonder gekwetsten, het sturen onder invloed van andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, snelheidsinbreuken, aan het sturen zonder verzekering burgerlijke aansprakelijkheid en inbreuken op het voorlopig rijbewijs en rijbewijs. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van de burgerlijke partijen geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige feiten. Uit het afbetalen van de burgerlijke partijen blijkt

onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting om deze af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Ingevolge de ernst van de feiten, uw persoonlijkheid en uw strafregister, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds tweemaal werd veroordeeld werd voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen, dat u reeds 8 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt en dat uw E.T. 2 maal diende te worden geschorst en uiteindelijk werd herroepen, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen individuen zoals u die enkel en alleen rekening houden met zichzelf.

Op 11.09.2023 werd uw recht op verblijf dan ook beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 13.09.2023 in de gevangenis van Nieuw Dendermonde betekend. Op 13.10.2023 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 11.09.2023 te vorderen. Op 28.04.2024 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde sinds de beëindiging van uw verblijfsrecht wordt niet aangetoond. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er bestaat een risico op recidive.

U zit momenteel in de gevangenis van Nieuw Dendermonde. U bereikt strafeinde op 10.08.2024 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde.

Op 15.06.2023 vulde u een formulier hoorrecht in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 11.09.2023 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 01.02.2024 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in. U verklaarde dat uw taal Nederlands en Turks is; dat u sinds 2011 in België bent; dat u met uw paspoort naar België bent gekomen, dat uw paspoort bij uw moeder ligt in de (...); dat u naar België gekomen bent omdat uw moeder hier wou huwen en u hier wou studeren; dat u vanuit Turkije bent vertrokken met het vliegtuig, samen met uw moeder; dat u ongeveer 2 jaar een relatie heeft in België met A. E. A. (...), geboren op (...).2003 – (...); dat u 2 minderjarige kinderen heeft in België: R. A. (...), geboren op (...).207 en R. A. (...), geboren op (...).2019; dat u familie heeft in België: uw moeder G. M. K. (...), geboren op (...).1971, Belgische nationaliteit en uw zus E. D. (...), geboren op (...).1998, Belgische nationaliteit – beiden wonende in de (...); dat u in België gewerkt heeft als grondwerker, als ploegbaas, als bouwvakker, als wegenwerker en u Nederlands heeft gestudeerd op school; dat u geen medische problemen heeft die u belemmeren om te reizen; dat u niet wil terugkeren naar uw land van herkomst omdat u kinderen heeft, u voor uw moeder moet zorgen en uw schulden; dat u niet werd veroordeeld in een ander Europees land en dat u nergens internationale bescherming heeft aangevraagd.

Op 01.02.2024 verklaarde u mondeling aan de terugkeerbegeleider dat u niet wil terugkeren naar Bulgarije of Turkije; dat u al 13 jaar in België bent en dat uw familie hier woont; dat u nog 6 maanden straf moet uitzitten en dan wil terugkeren bij uw familie; dat uw vader B. B. (...) is; dat hij in Turkije leeft maar u met hem sinds 2020 geen contact meer heeft; dat u in 2020 nog 1 keer bent teruggekeerd naar Turkije om hem te zien; dat u een relatie had met R. A. J. (...) met wie u 2 kinderen heeft: R. A. (...) en R. A. (...); dat u sinds 1,5 jaar uit elkaar bent maar u met haar wel een goede verstandhouding heeft omwille van de kinderen; dat u nu samen bent met A. E. A. (...) en in de gevangenis met haar zou willen trouwen; dat u in Bulgarije nooit heeft gewoond; dat u zowel een Turks paspoort heeft op naam van B. C. (...) als een Bulgaars paspoort op naam van D. D. (...); dat u in Bulgarije niemand kent en er nooit heeft gewoond; dat u er wel nog een huis heeft via een erfenis;

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in het verleden een relatie had met A. J. (...), tevens gekend als R. Y. (...) (geboren te (...) (Duitsland) op (...).1996, nationaliteit: Staatloos, A.I. geldig tot 30.11.2024). Mevrouw heeft 2 kinderen: R. A. (...) (geboren te Gent op (...).2017) en R. A. (...) (geboren te Gent op (...).2019). Hoewel mevrouw volgens haar beweringen sinds ze twee à drie weken oud was in België verblijft, heeft ze nooit recht op verblijf gehad. Momenteel (17.06.2024) zijn twee verblijfsaanvragen hangende en is mevrouw in het bezit van een Attest van Immatriculatie geldig tot 30.11.2024: mevrouw heeft immers op 15.10.2020 een aanvraag 9bis ingediend en diende daarnaast ook een asielaanvraag in op 30.03.2023, aangezien beide kinderen minderjarig zijn en enkel de moederlijke afstamming vaststaat, volgen zij de procedures van mevrouw. De verblijfstoestand van mevrouw en de kinderen is precair.

Jullie relatie werd inmiddels beëindigd en is bijgevolg niet van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Beide kinderen werden binnen de tijdspanne waarin jullie een (knipperlicht)relatie hadden geboren en in het formulier hoorrecht verwees u naar hen als zijnde uw kinderen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2018 stappen ondernomen heeft om R. A. (...) te erkennen. Een consulent van de stad Gent liet op 29.05.2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat een erkenningsakte opgemaakt zou worden wanneer de vereiste documenten voorgelegd werden. Er wordt opgemerkt dat uit de registers blijkt dat op het moment van onderhavig schrijven geen van beide kinderen door u erkend werd waardoor aangenomen wordt dat de vereiste documenten tot op heden (6 jaar later) niet voorgelegd werden en dat u tot op heden geen stappen ondernam om R. A. (...) te erkennen.

Zelfs indien met officiële stukken aangetoond zou zijn dat u de vader van R. A. (...) en A. (...) bent, of dat u gedurende uw relatie met hun moeder als zorgdragende volwassene voor de kinderen beschouwd kon worden, quod non, betekent dit niet automatisch dat er op heden sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw vermeende kinderen.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Uit uw administratief dossier blijkt dat de relatie met de moeder van de kinderen door de politie werd gezien als een knipperlichtrelatie en er sprake was van intrafamiliaal geweld. Hoewel u regelmatig op haar adres verbleef, bleef u (uitgezonderd de periode van 20.04.2019 tot 12.12.2019) officieel ingeschreven op het adres van uw moeder en zus. De kinderen waren nog zeer jong toen de relatie tussen u en mevrouw definitief tot een einde kwam. U toont niet aan dat u sindsdien bijgedragen heeft in de zorgen en de opvoeding van beide kinderen, of er afspraken zijn gemaakt met betrekking tot een omgangsregeling of dat er sprake is van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van deze minderjarig kinderen. Zoals supra vermeld, liet uw expartner in juli 2020 aan de justitieassistentie weten dat u geen zorg en verantwoordelijkheid voor de kinderen opnam, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u inmiddels wel uw verantwoordelijkheid zou opnemen. Uit het loutere gegeven dat uw kinderen u soms bezoeken in de gevangenis, kan niet afgeleid worden dat de relatie met uw vermeende dochters een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw vermeende dochters voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u

vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Zoals reeds aangegeven werd uw relatie met hun moeder beëindigd en ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt hoe de omgang met uw kinderen geregeld werd. U heeft sindsdien ook enige tijd in de gevangenis doorgebracht. Het is niet onredelijk aan te nemen dat de kinderen inmiddels gewend zijn aan sporadische en kortstondige contacten met u.

Uit niks blijkt dat u vanuit het land waar u zich in de toekomst zal vestigen, geen contact meer zou kunnen onderhouden met uw vermeende kinderen via de moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken, zelfs indien zij naar aanleiding van de hangende asielaanvraag als vluchteling erkend zouden worden. Familieleden of vrienden in België zouden hen kunnen begeleiden bij zo'n bezoek zolang ze nog te jong zijn om zelfstandig te reizen. Mogelijks kunnen de kinderen schoolvakanties bij u doorbrengen. Bovendien kan u hen vanuit het buitenland financieel ondersteunen. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u gepleegde feiten. U pleegde de feiten die leidden tot uw huidige opsluiting toen het oudste meisje reeds geboren was en uw ex-partner zwanger was van haar tweede dochter. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen.

Hoewel u in uw hoorrecht d.d. 15.06.2023 verklaarde geen relatie te hebben op het grondgebied, verklaarde u in het hoorrecht d.d. 01.02.2024 dat u sinds 2 jaar een relatie heeft met A. E. A. (...) (geboren te L. (...)/Bulgarije op (...).2000, nationaliteit: Bulgarije – B-Kaart geldig tot 26.06.2028) en dat u met haar wenst te huwen in de gevangenis. U was nooit officieel ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw A. (...). Uit deze relatie zijn geen kinderen geboren. Hoewel u sinds 19.06.2023 opgesloten bent in de gevangenis dateert het eerste bezoek van mevrouw A. (...) van 27.11.2023.

Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit blijkt dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Er is enkel het gegeven dat zij u sinds 27.11.2023 regelmatig bezoekt in de gevangenis en dat u verklaarde met haar te willen huwen in de gevangenis. U toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van uw relatie met mevrouw A. (...), vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met mevrouw A. (...) van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw A. (...) buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten.

Uw moeder (K. G. M. (...), geboren te H. (...) (Bulgarije) op (...).1971, nationaliteit: Bulgarije, E+ kaart geldig tot 02.06.2025) en uw zus (D. E. (...), geboren te Istanbul (Turkije) op (...).1998, nationaliteit: Bulgarije, E-kaart geldig tot 07.06.2024) verblijven in België. Uw familieleden komen op bezoek in de gevangenis.

Vóór u in de gevangenis terechtkwam, woonde u op hetzelfde adres als uw moeder en uw zus en ook het E.T. onderging u op hun adres. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en zus valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003,

Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder en uw zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 27.11.2011, op 17-jarige leeftijd, vanuit Turkije in België bent aangekomen. U bent in Istanbul geboren en u heeft de Bulgaarse nationaliteit door uw moeder. Uit uw geboorteakte blijkt dat u de Bulgaarse/Turkse nationaliteit heeft. Uw moeder is in Turkije van uw vader gescheiden. U groeide op in C. (...) tot u in 2011 samen met uw moeder naar België migreerde. Inmiddels bent u 29 jaar oud. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niets blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Sinds u in België verblijft, werd u reeds tweemaal veroordeeld voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen, liep u reeds 8 veroordelingen op door de politierechtbank in verkeerszaken en diende uw E.T. 2 maal te worden geschorst en uiteindelijk herroepen.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Turkije, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Turkije niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U groeide op in C. (...) tot u in 2011, op 17 jarige leeftijd, samen met uw moeder naar België migreerde. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er ongetwijfeld zelf ook nog vrienden en kennissen die u tijdelijk zouden kunnen opvangen. U verklaarde dat uw vader in Turkije leeft maar u met hem sinds 2020 geen contact meer heeft. U zou in 2020 nog 1 keer teruggekeerd zijn naar Turkije om hem te zien. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat dit contact weer aangehaald kan worden wanneer u zich daar zou vestigen en u een beroep zou kunnen doen op zijn omgeving om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Bovendien kan uw moeder u desgewenst vanuit België nog financiële steun bieden tot u in staat bent in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hoe dan ook, uw leeftijd, met name 29 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Aangezien u de dubbele nationaliteit heeft, zou u er desgewenst ook voor kunnen opteren om naar Bulgarije te gaan en daar een bestaan op te bouwen wanneer u België moet verlaten. U verklaarde er een huis te hebben via een erfenis.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u kunnen komen bezoeken daar waar u zich zal vestigen. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Bulgarije of in Turkije enkel positief beïnvloeden. Uit niets blijkt dat u met de werkervaring die u in België hebt opgedaan, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Bulgarije of in Turkije om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat evenmin elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand die het opleggen van een inreisverbod onmogelijk zouden maken.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. (...)

Op 6 juli 2024 is verzoekende partij onder escorte gerepatrieerd naar Sofia (Bulgarije).

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Er is sprake van verdedigbare grieven die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

1.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker woonde in België samen met zijn moeder, mevrouw G. M. K. (...) en zijn zuster, E. D. (...). Verzoeker verhuisde samen met zijn gezinsleden naar België toen hij zelf nog minderjarig was.

Verzoeker heeft amper contact met zijn vader in Turkije omwille van de slechte relatie tussen zijn moeder en vader. Zijn vader pleegde huiselijk geweld op zijn moeder.

Verzoeker had al jaren een relatie met mevrouw J. R. (...), wonende te (...).

Zij hebben twee gemeenschappelijke kinderen:

- A. R. (...), geboren te Gent op (...).2017; en
- A. R. (...), geboren te Gent op (...).2019.

Verzoeker heeft al lang de wens gehad om zijn dochters te erkennen. Een procedure was in het verleden opgestart maar niet afgerond.

Zij kwamen hem bezoeken in de gevangenis tot op het ogenblik dat de relatie tussen hem en mevrouw R. (...) stroef liep.

Verzoeker wenst zijn dochters te zien en de relatie met zijn dochters verder te zetten.

Hij heeft bijgevolg een procedure tot erkenning opgestart. De zaak werd in mei 2024 ingeleid, partijen moet nog concluderen en de zaak gaat in november 2024 behandeld worden. (stuk 3) Uiteraard wenst verzoeker aanwezig te zijn op de zitting om bij te dragen aan de debatten en vragen te kunnen beantwoorden.

Om zijn vaderrol op te nemen moet verzoeker in België aanwezig zijn. De moeder gaat nooit naar een derde land verhuizen zodat haar kinderen hun vader kunnen bezoeken. Zij houdt nu alles tegen, reden dat de procedure tot erkenning moest opgestart worden.

Een inreisverbod zal alle contacten tussen vader en kinderen belemmeren, en dat voor een periode van zes jaar.

De kinderen zijn ook van een leeftijd dat een fysieke aanwezigheid van de vader noodzakelijk is.

Zij onderhielden nog fysieke contacten zelfs toen verzoeker gedetineerd was. Mevrouw R. (...) en de kinderen kwamen op bezoek.

Zij hebben een tijd samengewoond.

Verzoeker was nochtans aanwezig bij de geboorte van zijn oudste dochter en hij zich steeds als vader gedragen. De biologische vaderschap werd nooit door mevrouw R. (...) betwist.

2.

Er was sprake van een beschermingswaardig gezinsleven.

Verzoeker woont samen met zijn moeder en zuster en heeft met zijn kinderen samengewoond.

Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Er is geen indicatie dat verzoeker een gezinsleven in buitenland kan uitoefenen. Verzoeker heeft verklaard dat hij amper contact met zijn vader heeft, en dat omwille van het geweld dat op zijn moeder gepleegd werd.

Verzoeker is in Corfu opgegroeide en is daar tot zijn 11de jaar blijven wonen. Hij heeft nooit in Bulgarije noch Turkije gewoond (ondanks zijn dubbele nationaliteit). Hij is slechts één keer op bezoek in Turkije geweest.

Het is onrealistisch te denken dat verzoeker naar één van deze onbekende landen zou reizen om daar te gaan wonen, terwijl hij niemand daar heeft van emotionele belang.

3.

Toen verzoeker in 2023 de modaliteit van elektronisch toezicht kreeg, was hij terug bij zijn moeder en zuster gaan wonen. Deze zijn de enige personen van zijn familie met wie hij echte affectieve banden heeft. Hij onderhield contacten met zijn kinderen.

Men verwijst in de bestreden beslissing naar verslagen neergelegd in het kader van de procedure van verzoeker van de strafuitvoeringsrechtbank maar men mag niet uit het oog verliezen dat de beslissing van de rechtbank was om de modaliteit van elektronisch toezicht toe te kennen. Dit wil zeggen dat men schatte de risico op recidive, op het plegen van nieuwe feiten als laag. Ten minste mits het naleven van bepaalde voorwaarden kon het risico op nieuwe feiten beperkt worden.

De strafuitvoeringsrechtbank was van oordeel dat er een beperkte risico was op het plegen van nieuwe feiten. Een instelling die adviezen van multidisciplinaire bronnen mag ontvangen om tot een goed gemotiveerde beslissing te komen, heeft besloten dat verzoeker geen actuele of werkelijk bedreiging vormt.

De herroeping heeft plaatsgevonden omwille van het feit dat verzoeker zijn tewerkstelling verloren was.

Verzoeker is oprecht en heeft verklaard dat zijn werkgever wilde dat hij met een voertuig zou rijden terwijl verzoeker weet dat dit niet mag omwille van de uitgesproken rijverbod.

Dit is een teken dat hij de normen van de maatschappij wel nu respecteert.

Deze herroeping van de modaliteit van elektronisch toezicht is geen indicatie dat verzoeker een actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde vormt, integendeel.

Tijdens zijn penitentiaire verlop heeft verzoeker geen nieuwe strafbare feiten gepleegd.

*De problemen van verzoeker waren gerelateerd aan zijn toenmalig drugsgebruik.
Men rechtvaardigt de beslissing op basis van het bestaan van een actuele gevaar wat niet het geval is.*

4.

De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen niet de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn familie- en privéleven.

Het inreisverbod vormt een inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker, een beslissing die is niet gerechtvaardigd.

De schending van het recht op een familieleven weegt zwaarder dat het belang van de maatschappij aangezien verzoeker geen actuele gevaar meer is.

5.

Men heeft onderschat de betekenis van de beslissing op de minderjarige kinderen.

Moderne communicatiemiddelen zijn onvoldoende om een relatie met een kind te onderhouden. (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780) Verzoeker wenst zijn contacten met de kinderen uit te breiden maar gelet op het feit dat de moeder niet meewerkt werd hij verplicht om een procedure bij de Familierechtbank op te starten. Men wacht op een behandeling van de zaak in november 2024. (stuk 3)

Dat de kinderen in het verleden hun vader hebben moeten missen omwille van de door hem gepleegde feiten, wat uiteraard aan hem te wijten is, dat wil niet zeggen dat het in hun belang is dat hij verder van hen verwijderd moet worden. Het is in hun belang dat de contacten hersteld worden en dat zij een betrokken vader dichtbij hebben.

Dit is waarom hij de procedure tot erkenning heeft opgestart.

6.

Verweerster heeft eveneens geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind conform artikel 74/13 van de Vw. Het is duidelijk dat indien verzoeker het Belgisch grondgebied niet mag binnentreden, deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht. Kinderen hebben nood aan zijn fysieke aanwezigheid, steun en zorg.

Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Verzoeker erkent dat hij zeer foutief in het verleden gehandeld heeft. Hij vraagt om rekening te houden met de context van de feiten: dat hij toen drugs gebruikt, dat hij werd door de mensen aangevallen werd en dat zijn gedrag daar een reactie op was.

Deze context is niet meer van toepassing. Hij is oprecht dat hij geen actuele gevaar meer vormt.

Hij begrijpt dat zijn recht op een familieleven niet absoluut is doch de inmenging in zijn gezins- en privéleven is niet gerechtvaardigd."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoekende partij kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de Minister (c.q. Staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Daarenboven is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing op de *“onderdaan van een derde land”*. Artikel 1, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet definieert de *“onderdaan van een derde land”* als *“eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode”*. Verzoekende partij heeft naast de Turkse nationaliteit ook de Bulgaarse nationaliteit en zij is dus een Unieburger. Ook om die reden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

Het enig middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

3.2.2. De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

In casu wordt verzoekende partij in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van zes jaar opgelegd omdat haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In casu werd geheel in overeenstemming met artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij en werd op omstandige wijze uiteengezet om welke redenen de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de volgende vaststellingen:

- de verzoekende partij werd meerdere keren veroordeeld door de politierechtbank wegens verkeersinbreuken;
- op 12 december 2018 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent wegens opzettelijke slagen en verwondingen;
- op 30 oktober 2020 werd de verzoekende partij opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent wegens opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg;
- in het vonnis van 30 oktober 2020 wordt aangegeven dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij aan schuldverschuiving blijft doen en weinig tot geen slachtofferempathie vertoont. Daarbij werd ook aangegeven dat er nauwelijks beschermende factoren naar toekomstige agressie toe zijn en dat het risico op herhaal hoog wordt ingeschat;
- ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank betreffende de aanvraag tot elektronisch toezicht van 10 maart 2023 werd aangegeven dat bij de verzoekende partij antisociale kenmerken werden vastgesteld en dat zij zich steeds in een goed daglicht probeert te stellen en de schuld en verantwoordelijkheid naar anderen tracht toe te schuiven. Er werd op gewezen dat de risicoanalyse op een hoog risicoprofiel wijst en dat de risicofactoren onvoldoende worden gecompenseerd door beschermende factoren;
- de verzoekende partij gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van haar handelen en lijkt een leven te leiden waarbij zij op geen enkele wijze rekening houdt met derden;
- op 10 juli 2022 genoot de verzoekende partij een uitgangspermissie, waarbij zij pas op 13 juli 2022 laattijdig terugkeerde naar de gevangenis;
- het elektronisch toezicht dat aan de verzoekende partij werd toegekend op 10 maart 2022 diende tot tweemaal toe te worden geschorst en werd uiteindelijk op 10 juli 2023 herroepen.

Op basis van de voormelde vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat:

“Ingevolge de ernst van de feiten, uw persoonlijkheid en uw strafregister, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds tweemaal werd veroordeeld werd voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen, dat u reeds 8 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt en dat uw E.T. 2 maal diende te worden geschorst en uiteindelijk werd herroepen, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen individuen zoals u die enkel en alleen rekening houden met zichzelf.

(...)

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er bestaat een risico op recidive.”

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd om welke redenen er sprake is van een ernstige actuele bedreiging voor de openbare orde, welke een inreisverbod met een duurtijd van zes jaar voor de verzoekende partij rechtvaardigt.

De verzoekende partij stelt dat uit het gegeven dat haar elektronisch toezicht werd toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank, zou blijken dat men het risico op recidive als laag inschatte. De verzoekende partij betoogt dat de strafuitvoeringsrechtbank van oordeel was dat er een beperkt risico was op het plegen van nieuwe feiten, zodat het duidelijk is dat zij geen actuele en werkelijke bedreiging meer vormt.

Een straf is een leed dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “*Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting*” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.).

Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt.

Bovendien gaat verzoekende partij voorbij aan de autonome bevoegdheid van de Staatssecretaris die conform artikel 1 van de Vreemdelingenwet “*bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Staatssecretaris niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Staatssecretaris beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet.

In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank betreffende de aanvraag tot elektronisch toezicht van 10 maart 2023 werd aangegeven dat bij de verzoekende partij antisociale kenmerken werden vastgesteld en dat zij zich steeds in een goed daglicht probeert te stellen en de schuld en verantwoordelijkheid naar anderen tracht

toe te schuiven. Er werd op gewezen dat de risicoanalyse op een hoog risicoprofiel wijst en dat dat de risicofactoren onvoldoende worden gecompenseerd door beschermende factoren.

Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat de herroeping van haar elektronisch toezicht heeft plaatsgevonden omwille van het feit dat zij haar tewerkstelling verloren was, dat haar werkgever wou dat zij met een voertuig zou rijden terwijl verzoekende partij weet dat dit niet kan omwille van haar rijverbod. Volgens verzoekende partij illustreert dit dat zij net wel de normen respecteert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaring van verzoekende partij dat naar haar zeggen haar werkgever wou dat zij een voertuig zou besturen terwijl zij een rijverbod heeft:

“Ondanks deze waarschuwing werd u amper 13 dagen later, namelijk op 19.06.2023 weer voorlopig aangehouden en op 21.06.2023 werd uw dossier opnieuw aanhangig gemaakt door het openbaar ministerie wegens niet-naleving van de bijzondere voorwaarden. Uw tewerkstelling bleek door uw toedoen al na 3 dagen te zijn gestopt. Het openbaar ministerie meende dat het risico op recidive hoog was gezien u geen bron van inkomsten meer had, en verzocht om de herroeping van de strafuitvoeringsmodaliteit en het E.T. werd op 23.06.2023 geschorst. Uit de verslaggeving bleek dat u slechts op 2 van de 4 dagen was gaan werken en dat de werkgever u niet vertrouwde. De werkgever wilde geen risico meer nemen voor het bedrijf door u in dienst te houden. U werd vervolgens (met wederzijdse toestemming) ontslagen. Zelf verklaarde u uw ontslag te hebben gekregen omdat u geen rijbewijs heeft en niet wou rijden.”

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de tewerkstelling van de verzoekende partij werd beëindigd. Evenwel blijkt uit het vonnis tot herroeping van een toegekende strafmodaliteit van 10 juli 2023: *“uit de verslaggeving blijkt dat slechts twee dagen op vier bent gaan werken en dat de werkgever u niet vertrouwt. Voor uw eigen behoeften willen ze geen risico meer nemen voor het bedrijf.”*

In het meldingsverslag van het Agentschap Justitie en Handhaving van 19 juni 2023 (zie stuk 39 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt) wordt het volgende vermeld:

“betrokkene gaf te kennen zo snel mogelijk aan de slag te gaan bij de firma E. Het arbeidscontract werd in orde gebracht en op 8/06/23 kon hij starten.

Op 9/06/23 ging betrokkene niet werken. Hij liet aan onze dienst weten dat hij niet moest werken die dag.

Op maandag 13/06/23 was hij aanwezig op het werk.

Op dinsdag 14/06/23 worden we telefonisch gecontacteerd door de werkgever. Men geeft aan dat betrokkene opnieuw niet aanwezig is op het werk (2de maal) en dat men de samenwerking zal stopzetten. Men wil dit ook signaleren aan onze dienst. Eveneens wordt gesteld dat men “niet weet wat betrokkene gebruikt”.

Diezelfde dag ontvingen we onderstaande mail van [e\(...\)@gmail.com](mailto:e(...)@gmail.com):

“ik geef informatie voor D.D., vanaf vandaag heeft hij niets met ons bedrijf te maken, dit treft ons en ons bedrijf slecht. Meneer is niet te vertrouwen in de 4 dagen is hij maar 2 dagen komen werken. Voor zijn eigen behoeften kunnen we geen risico meer nemen voor ons bedrijf. Dus vanaf vandaag werken we niet meer met meneer D.

Met vriendelijke groeten”

We ontvingen dinsdag ook de opzegbrief met wederzijdse toestemming, ondertekent door betrokkene.

We bespraken dit op donderdag 15/06 tijdens een bureelgesprek. Hij verhaalt dat hij vrijdag ziek was (opgezette pijnlijke voeten in de werkschoenen). Met toestemming van de werkgever mocht hij thuisblijven, zo stelt hij. Er is geen doktersattest.

Gevraagd naar de reden van ontslag brengt hij aan dat hij geen rijbewijs heeft en dat de werkgever een kennis zou zijn van het overleden slachtoffer.

Dhr. D. lijkt de ernst van de evolutie niet in te zien.”

Uit deze verklaring kan geenszins afgeleid worden dat verzoeker oprecht is en nu de normen van de maatschappij wel respecteert.

Verzoekende partij betoogt dat haar problemen gerelateerd zijn aan haar toenmalig druggebruik.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat agressie en druggebruik als rode draden lopen doorheen haar strafverleden. In het meldingsverslag van het Agentschap Justitie en Handhaving van 19 juni 2023 (zie stuk 39 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt) wordt het volgende vermeld: *“(e)r is een afspraak in De Sleutel vastgelegd op 27/06/23 voor intake en oriëntatie.”* Verzoekende partij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat zij ook effectief een traject bij De Sleutel heeft doorlopen. De verzoekende partij brengt geen enkel objectief stuk bij ter ondersteuning van haar bewering dat zij drugs zou hebben afgezworen. Zij heeft ook geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat zij haar agressieproblematiek onder controle zou hebben.

Verzoekende partij benadrukt dat zij tijdens haar penitentiair verlop geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Verzoekende partij mag niet uit het oog verliezen dat zij meermaals de opgelegde voorwaarden van de strafuitvoeringsrechtbank heeft geschonden waardoor haar elektronisch toezicht werd herroepen bij vonnis van 10 juli 2023 en zij vervolgens terug in de gevangenis diende te verblijven.

Uit het gebrek aan plegen van misdrijven tijdens de duur van het gevangenisverblijf (tot het nemen van de bestreden beslissing), kan geen conclusie worden getrokken, dat zij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Integendeel, doordat de verzoekende partij nog steeds haar bestraffing ondergaat, kon de verwerende partij kennelijk redelijk en correct oordelen dat zij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.2.4. Verzoekende partij betoogt dat zij in het verleden een relatie had met J.R., uit deze relatie werden twee kinderen geboren, één in 2017 en één in 2019. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij de wens heeft om haar dochters te erkennen, dat in het verleden een procedure werd opgestart, maar nog niet werd afgerond. Verzoekende partij geeft mee dat haar dochters haar kwamen bezoeken in de gevangenis tot op het ogenblik dat de relatie tussen haarzelf en mevrouw R. stroef liep. Verzoekende partij uit de wens om haar dochters te zien en de relatie met haar dochters verder te zetten. Zij licht toe dat zij een procedure tot erkenning heeft opgestart, dat de zaak in mei 2024 werd ingeleid en de zaak in november 2024 zal behandeld worden (zie stuk 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij benadrukt dat zij aanwezig wenst te zijn op de zitting om bij te dragen aan de debatten en om de vragen te kunnen beantwoorden. Verzoekende partij geeft nog mee een tijd met haar kinderen te hebben samengewoond en dat het biologisch vaderschap door mevrouw R. niet wordt betwist.

Waar de verzoekende partij naar de aanwezigheid van haar kinderen verwijst, merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat geen van de beide kinderen door haar erkend werden.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij thans wel een dagvaarding machtiging tot erkenning door een man van een minderjarig en niet-ontvoogd kind (art. 329 bis, §2 oud B.W.) en een conclusietermijn. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekende partij niet wat de huidige stand van deze procedure is. Er blijkt niet dat verzoekende partij haar beide kinderen inmiddels heeft erkend.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing geheel terecht als volgt:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u in het verleden een relatie had met A. J. (...), tevens gekend als R. Y. (...) (geboren te (...) (Duitsland) op (...).1996, nationaliteit: Staatloos, A.I. geldig tot 30.11.2024). Mevrouw heeft 2 kinderen: R. A. (...) (geboren te Gent op (...).2017) en R. A. (...) (geboren te Gent op (...).2019). Hoewel mevrouw volgens haar beweringen sinds ze twee à drie weken oud was in België verblijft, heeft ze nooit recht op verblijf gehad. Momenteel (17.06.2024) zijn twee verblijfsaanvragen hangende en is mevrouw in het bezit van een Attest van Immatriculatie geldig tot 30.11.2024: mevrouw heeft immers op 15.10.2020 een aanvraag 9bis ingediend en diende daarnaast ook een asielaanvraag in op 30.03.2023, aangezien beide kinderen minderjarig zijn en enkel de moederlijke afstamming vaststaat, volgen zij de procedures van mevrouw. De verblijfstoestand van mevrouw en de kinderen is precair.

Jullie relatie werd inmiddels beëindigd en is bijgevolg niet van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Beide kinderen werden binnen de tijdspanne waarin jullie een (knipperlicht)relatie hadden geboren en in het formulier hoorrecht verwees u naar hen als zijnde uw kinderen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2018 stappen ondernomen heeft om R. A. (...) te erkennen. Een consulent van de stad Gent liet op 29.05.2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat een erkenningsakte opgemaakt zou worden wanneer de vereiste documenten voorgelegd werden. Er wordt opgemerkt dat uit de registers blijkt dat op het moment van onderhavig schrijven geen van beide kinderen door u erkend werd waardoor aangenomen wordt dat de vereiste documenten tot op heden (6 jaar later) niet voorgelegd werden en dat u tot op heden geen stappen ondernam om R. A. (...) te erkennen.

Zelfs indien met officiële stukken aangetoond zou zijn dat u de vader van R. A. (...) en A. (...) bent, of dat u gedurende uw relatie met hun moeder als zorgdragende volwassene voor de kinderen beschouwd kon worden, quod non, betekent dit niet automatisch dat er op heden sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw vermeende kinderen.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Uit uw administratief dossier blijkt dat de relatie met de moeder van de kinderen door de politie werd gezien als een knipperlichtrelatie en er sprake was van intrafamiliaal geweld. Hoewel u regelmatig op haar adres verbleef, bleef u (uitgezonderd de periode van 20.04.2019 tot 12.12.2019) officieel ingeschreven op het adres van uw moeder en zus. De kinderen waren nog zeer jong toen de relatie tussen u en mevrouw definitief tot een einde kwam. U toont niet aan dat u sindsdien bijgedragen heeft in de zorgen en de opvoeding van beide kinderen, of er afspraken zijn gemaakt met betrekking tot een omgangsregeling of dat er sprake is van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van deze minderjarig kinderen. Zoals supra vermeld, liet uw expartner in juli 2020 aan de justitieassistentie weten dat u geen zorg en verantwoordelijkheid voor de kinderen opnam, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u inmiddels wel uw verantwoordelijkheid zou opnemen. Uit het loutere gegeven dat uw kinderen u soms bezoeken in de gevangenis, kan niet afgeleid worden dat de relatie met uw vermeende dochters een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw vermeende dochters voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens

strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Zoals reeds aangegeven werd uw relatie met hun moeder beëindigd en ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt hoe de omgang met uw kinderen geregeld werd. U heeft sindsdien ook enige tijd in de gevangenis doorgebracht. Het is niet onredelijk aan te nemen dat de kinderen inmiddels gewend zijn aan sporadische en kortstondige contacten met u.

Uit niks blijkt dat u vanuit het land waar u zich in de toekomst zal vestigen, geen contact meer zou kunnen onderhouden met uw vermeende kinderen via de moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken, zelfs indien zij naar aanleiding van de hangende asielaanvraag als vluchteling erkend zouden worden. Familieleden of vrienden in België zouden hen kunnen begeleiden bij zo'n bezoek zolang ze nog te jong zijn om zelfstandig te reizen. Mogelijks kunnen de kinderen schoolvakanties bij u doorbrengen. Bovendien kan u hen vanuit het buitenland financieel ondersteunen. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u gepleegde feiten. U pleegde de feiten die leidden tot uw huidige opsluiting toen het oudste meisje reeds geboren was en uw ex-partner zwanger was van haar tweede dochter. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen."

Deze motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Verder stelt de verzoekende partij wel dat ze bezoek krijgt van de kinderen in de gevangenis, maar legt ze hier niet het minste begin van bewijs van voor. Ook in het administratief dossier dat voorligt, is hieromtrent geen enkele aanwijzing te vinden. De verzoekende partij maakt met deze loutere bewering, die op geen enkele wijze geverifieerd kan worden, niet aannemelijk dat er sprake is van een affectieve relatie met de kinderen. Voor zover er al sprake zou zijn van enige communicatie met de kinderen, hetgeen niet aangetoond wordt, toont de verzoekende partij niet aan waarom er in haar specifieke geval niet kan gesteld worden dat moderne communicatiemiddelen niet zouden volstaan om het contact met haar kinderen te onderhouden. Er dient nogmaals benadrukt te worden dat uit de voorliggende stukken blijkt dat de kinderen niet erkend zijn door de verzoekende partij, dat ze ingeschreven staan bij de moeder en dat de verzoekende partij, niettegenstaande de zeer jonge leeftijd van de kinderen, nooit heeft bijgedragen aan de zorg en de opvoeding van de kinderen en geen verantwoordelijkheid draagt ten aanzien van de kinderen. Evenmin is er sprake van een omgangsregeling of regelmatig contact, minstens wordt dit op geen enkele wijze aangetoond. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij thans wel een dagvaarding machtiging tot erkenning door een man van een minderjarig en niet-ontvoogd kind (art. 329 bis, §2 oud B.W.) en een conclusietermijn. Ter terechtzitting van 22 april 2025 verduidelijkt verzoekende partij niet wat de huidige stand van deze procedure is. Er blijkt niet dat verzoekende partij haar beide kinderen inmiddels heeft erkend.

Indien de burgerlijke rechtbank vaststelt dat verzoekende partij de juridische vader is van de minderjarige kinderen, R.A. en R.A. dan staat het verzoekende partij nog steeds vrij om overeenkomstig artikel 44decies om de intrekking of opschorting van de thans bestreden beslissing te verzoeken.

De verzoekende partij betoogt dat moderne communicatiemiddelen onvoldoende zijn om een relatie met een kind te onderhouden, zij verwijst in dit verband naar 's Raads arrest met nummer 261 780 van 7 oktober 2021.

Er wordt op gewezen dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Hierbij weze het nogmaals benadrukt dat verzoekende partij thans niet de juridische vader is van de minderjarige kinderen R.A. en R.A., minstens toont verzoekende partij het tegendeel niet aan. Dit is een wezenlijk verschil met de zaak waarnaar verzoekende partij verwijst. Daarenboven blijkt niet dat de betrokkene in de zaak die aan 's Raads arrest met

nummer 261 780 van 7 oktober 2021 ten grondslag ligt reeds strafrechtelijk werd veroordeeld en zij een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, hetgeen voor de verzoekende partij in deze zaak wel het geval is, waardoor in de thans bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd: *“Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden”*. In tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoekende partij verwijst, is de gemachtigde in de bestreden beslissing wel overgegaan tot een concrete, niet-stereotiepe belangenafweging.

3.2.5. Wat betreft de relatie met de moeder en de zus van de verzoekende partij wijst de Raad erop dat hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, er overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, er enige vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, *“er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden”* (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Uw moeder (K. G. M. (...), geboren te H. (...) (Bulgarije) op (...).1971, nationaliteit: Bulgarije, E+ kaart geldig tot 02.06.2025) en uw zus (D. E. (...), geboren te Istanbul (Turkije) op (...).1998, nationaliteit: Bulgarije, E-kaart geldig tot 07.06.2024) verblijven in België. Uw familieleden komen op bezoek in de gevangenis.

Vóór u in de gevangenis terechtkwam, woonde u op hetzelfde adres als uw moeder en uw zus en ook het E.T. onderging u op hun adres. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en zus valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder en uw zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Verzoekende partij voert aan dat zij, toen zij in 2023 de modaliteit van het elektronisch toezicht kreeg terug bij haar moeder en zus is gaan wonen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit element in aanmerking nam, de gemachtigde verwees naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders pas beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wanneer bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, wat volgens de gemachtigde in deze zaak niet het geval is. Verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij in 2023 toen zij de modaliteit van het elektronisch toezicht kreeg op 28-jarige leeftijd bij haar moeder en haar zus ging wonen, volgt nog niet dat zij bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van haar moeder en haar zus heeft aangetoond.

3.2.6. In haar verzoekschrift zet verzoekende partij uiteen dat zij opgegroeid is in Corfu waar zij tot haar 11de jaar is blijven wonen en zij nog nooit in Bulgarije noch in Turkije heeft gewoond en zij slechts éénmaal op bezoek is geweest in Turkije.

Verzoekende partij brengt geen stukken bij ter ondersteuning van haar verklaringen. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Turkije, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Turkije niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U groeide op in C. (...) [naam Turkse stad] tot u in 2011, op 17 jarige leeftijd, samen met uw moeder naar België migreerde. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er ongetwijfeld zelf ook nog vrienden en kennissen die u tijdelijk zouden kunnen opvangen. U verklaarde dat uw vader in Turkije leeft maar u met hem sinds 2020 geen contact meer heeft. U zou in 2020 nog 1 keer teruggekeerd zijn naar Turkije om hem te zien. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat dit contact weer aangehaald kan worden wanneer u zich daar zou vestigen en u een beroep zou kunnen doen op zijn omgeving om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Bovendien kan uw moeder u desgewenst vanuit België nog financiële steun bieden tot u in staat bent in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hoe dan ook, uw leeftijd, met name 29 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 februari 2024 werd gehoord in de gevangenis te Dendermonde. Op vraag 4 “Wat is de gevolgde reisroute van uw herkomstland naar België (+data)?” antwoordt verzoekende partij “Ik ben van Turkije vertrokken met vliegtuig met moeder naar België” (zie stuk 59 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij meermaals verklaarde te zijn geboren te Istanboel (Turkije), bijvoorbeeld toen zij werd gehoord op 15 juni 2023 (zie stuk 33 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt), bij aankomst in België (zie aankomstverklaring van 28 november 2011 (zie stuk 1 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt)).

Thans poneert verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij is opgegroeid in Corfu (Grieks eiland) waar zij tot haar elfde jaar is blijven wonen. Deze verklaringen vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier, stemmen niet overeen met de eerder door verzoekende partij afgelegde verklaringen en worden niet ondersteund door enig begin van bewijs. Door louter zaken te poneren die niet worden onderbouwd door enig begin van bewijs, die geen steun vinden in het administratief dossier en die niet overeenstemmen met de eerdere verklaringen van de verzoekende partij, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.2.7. Verzoekende partij poneert dat er geen indicatie is dat zij een gezinsleven in het buitenland kan uitoefenen.

Om de concrete motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, volstaat het niet om te poneren dat verzoekende partij geen gezinsleven in het buitenland kan uitoefenen. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat verzoekende partij reeds 29 jaar oud is en dat aldus kan verwacht worden dat zij op een zelfstandige wijze haar leven leidt, hetgeen uiteraard niet betekent dat zij niet van op afstand kan gesteund worden door haar moeder en dit evenmin betekent dat zij geen contact meer zou kunnen onderhouden met haar moeder en zus. Deze laatsten kunnen haar steeds opzoeken en ondertussen kunnen zijn het bestaande contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het loutere gegeven dat ze amper nog contact heeft met haar vader doet hier geen afbreuk aan.

3.2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er een concrete disproportionaliteit bestaat tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU